

РЕШЕНИЕ

№ 5605

гр. София, 18.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 03.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **9305** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано по жалба от М. Н. В., журналист от вестник „Капитал“, подадена чрез процесуалния представител- адв. А. К. срещу Решение №КПК-ДОИ-5-8 от 28.08.24 година, издадено от П. Й.-член на Комисията за противодействие на корупцията (КПК) по делегация от председателя А. С..

Наведените основания за оспорване са нарушение на формата, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон-чл.146, т.2, 3 и 4 от АПК. Но първо място жалбоподателят твърди, че оспореното решение е формулирано като такова за предоставяне на достъп, но по съществото си представлява отказ за предоставяне на поискана обществена информация. Самото формулиране на решението по този начин представлявало съществено нарушение на изискването за форма, като липсвала обосновка както от правна, така и от фактическа страна. В нарушение на закона била създадена

привидност за препращане от една комисия на друга, след като в самото решение било посочено, че едни и същи лица са членове на КПК/КПКОНПИ. По същество с решението не била предоставена обществена информация както по т.3 и по т.4, така и по т.1 и т.2 от заявлението.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, пълномощникът на жалбоподателя- адв. К. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, като се отмени оспореното решение, в частта по т.1- т.4 от заявлението за достъп до обществена информация. Поддържа, че по отношение на т.3 и т.4 е безспорно, че информацията се съхранява в КПК, но не е предоставена, защото е за размера на възнаграждението на председателя и на членовете. Тя не само не е предоставена, но не е и коментирано защо не е предоставена, което прави отказа в тази му част немотивиран и действително изразява едно упорство за неизпълнение на съдебно решение. По отношение на т.1 и т.2 била налице нетрадиционна хипотеза. Действително относно уведомленията по чл.32 от ЗДОИ имало твърда практика, че не подлежат на обжалване, но въпреки това в случая отказът бил незаконосъобразен. Хипотезата за приложимост на чл.32 от ЗДОИ от фактическа страна предполагала, че органът не притежава исканата информация, а това в случая не било така. Налице било съвместяване на длъжност от членове на двете комисии, което водело до категоричен извод, че информацията може да се предостави. Не се представяли доказателства за някакво друго различие, освен написаното в закона, което преди да бъде изпълнено, е теоретично, а законодателят в ЗДОИ изхождал от фактическото положение на нещата, тъй като се касало за основно защитено от Конституцията право на гражданите и всяко отклонение от едно обективно възможно за изпълнение задължение чрез предоставяне на достъп до информация било просто увъртане и изопачаване на правната норма. Моли за отчитането на обстоятелството, че чл.25 от ЗДОИ не изисква подпис на заявителя. През 2013 г. е бил изменен и чл.24 от ЗДОИ в смисъл, че в електронната кореспонденция не се изисква КЕП. По отношение на твърдението, че органът не е разполагал с исканата информация, акцентира на отговора в решението. Същият съдържал признание, че органът притежава исканата информация, за да може да отговори, че не се дублират възнагражденията. Налице била и трайна практика за това, че органът не дължи само информацията, която е създал в рамките на своята

компетентност, а всяка информация, която съхранява, дори тя да е създадена от друг орган. Оспорва основателността на искането на ответника за присъждане на разноски, тъй като била налице злоупотреба с право, поради упорството на ответната страна за непредоставяне на достъп до информацията, наложило съдебно търсене на защита, което осъществявало хипотезата на чл.40, ал.1, изр. 2-ро от ЗДОИ.

Ответникът се представлява от юрк. Р., която оспорва жалбата. На първо място сочи, че подаденото заявление за достъп до обществена информация е било нередовно, тъй като не било подписано нито лично, нито с електронен подпис, с оглед на което твърди, че това била причината за мълчаливия отказ. На следващо място КПК не притежавала качеството на задължен субект, тъй като не била държавният орган, който създава, съхранява и може да предостави търсената информация по въпроси 1 и 2 от заявлението. Информацията, която е поискана с тази част от заявлението касаела КОНПИ. Това било посочено изрично в решението по ЗДОИ. КПК изпълнила задължението си по чл.32 от ЗДОИ да препрати заявлението към органа, който разполагал с търсената информация. Също така с решението бил уведомен заявителят за препращане на заявлението в тази част за произнасяне по компетентност от друг административен орган. Сезираният със заявлението орган- КПК не бил нормативно задължен да предостави исканата информация. Както към настоящия момент, така и към момента на подаване на жалбата, същата била недопустима в частта по въпроси 1 и 2. Самото препращане на заявлението по чл.32 от ЗДОИ не подлежало съдебен контрол. В случая с препращането на заявлението до компетентен орган - правният интерес на заявителя бил удовлетворен. При условията на евентуалност, ако съдът приеме жалбата за допустима, моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна, тъй като не ставало въпрос за един и същ административен орган. 3. имал правната възможност и по никакъв начин не се препречвал неговия път да стигне до търсената обществена информация, като насочи искането си към надлежния административен орган. Не било обосновано твърдението му, а и недоказано, че двата административни органа все още са едно и също лице, че един административен орган може да предоставя информация при компетентност на друг административен орган, нито пък било законосъобразно. Заявява и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд-София град, след като прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

М. Н. В. е подала Заявление вх. № КПК-ДОИ- 5/29.03.2024 г. на КПК, адресирано до председателя на КПК и до председателя на Комисията за отнемане на незаконно придобитото имущество (КОНПИ). Със заявлението е поискано предоставяне на следната информация:

1. Какъв е размерът на основните и brutните заплати на председателя и членовете на КПКОНПИ (поотделно) до влизане в сила на законовите промени, разделили комисията на две отделни юридически лица ? Какво е основанието, на което те са определяни ?
2. Какъв е размерът на основните и brutните заплати на председателя и членовете на КОНПИ (поотделно) след 6 октомври до настоящия момент и основанието, на което тези заплати се изплащат ?
3. Какъв е размерът на основните и brutните заплати на председателя и членовете на КПК след 6 октомври до настоящия момент и основанието, на което тези заплати се изплащат ?
4. Налице ли е дублиране на възнаграждения за изпълняваните функции в две комисии или не ?

По жалба от заявителката срещу мълчаливия отказ по заявлението е образувано адм. дело №4872/2024 година по описа на Административен съд София-град. С постановеното по делото окончателно (чл.40, ал.3 от ЗДОИ) Решение 13787/02.08.2024 г. АССГ-Второ отделение, 32 състав е отменил мълчаливия отказ по Заявление вх. № КПК-ДОИ-5/29.03.2024г. на Комисията за противодействие на корупцията, и е изпратил преписката на член на Комисията за противодействие на корупцията, определен със Заповед № КПК-РД-06- 14/12.10.2023г. на председателя КПК, за ново произнасяне в 14-дневен срок, със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно изложеното в мотивите към решението.

Изложените мотиви са, че задълженият субект е бил длъжен изрично да се произнесе в законоустановения срок по заявлението, тъй като същото отговаря на изискванията по чл. 25, ал. 2 от ЗДОИ и е редовно от формална страна. Мълчалив отказ в

производството по ЗДОИ е недопустим, поради което само на това основание същият подлежи на отмяна, в който смисъл е и трайната съдебна практика. Този извод се налага и с оглед нормата на § 1, т. 5 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДОИ, установяваща законова презумпция, че обществен интерес от разкриването на обществената информация е налице във всички изброени хипотези, като е изключена възможността за отказ по съображения за производствена или търговска тайна. Законът презумира също така - § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ, че надделяващ обществен интерес е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3 от закона. Този надделяващ обществен интерес изключва и възможността отказ да бъде постановен по съображения, че достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация - чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ. Ето защо, в случаите, когато намери, че са налице основания за отказ, задълженият субект следва да обори законовата презумпция“.

В изпълнение на влязлото в сила съдебно решение е издадено процесното административно решение, с което се предоставя достъп до обществена информация, както следва: по въпроси 1 и 2, на основание чл.32, ал.1 от ЗДОИ заявлението се изпраща по компетентност на КОНПИ; по отношение на трети и четвърти въпрос е изложено, че по силата ЗПК до избирането на състав на КПК, заварените до влизането в сила на закона членове на КПКОНПИ изпълняват функциите на съответните комисии, като след избора на членове продължават мандата си като членове на КОНПИ. Посочено е и това, че при изпълнение на вменените им със закон функции, председателят и членовете на КПК/КОНПИ получават едно възнаграждение, поради което няма и няма дублиране.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е недопустима в частта относно въпрос 4.

Видно от съдържанието на оспореното решение-поисканата по този въпрос е била предоставена, като е отговорено, че при изпълнение на вменените им със закон функции, председателят и членовете на КПК/КОНПИ получават едно възнаграждение, поради и няма дублиране. Следователно твърденият с жалбата отказ

по този въпрос не е налице, а отгук липсва и годин предмет на оспорване-чл.159, т.1 от АПК. В тази й част, жалбата следва да се остави без разглеждане, а производството по делото-да се прекрати.

В останалата й част, по отношение на въпроси 1, 2 и 3, жалбата е допустима.

Към вече изложените съображения за допустимост в постановените по делото Определение №21929/31.10.2024 г. и Определение №27639/18.12.2024 г., допълнително съдът излага следното по отношение на въпроси 1 и 2 от подаденото от жалбоподателката в съдебното производство заявление за достъп до обществена информация:

Твърдението на ответника, че решението по въпроси 1 и 2 има само уведомителен характер по чл.32, ал.1 от ЗДОИ и липсва годин предмет на съдебно оспорване е неоснователно. Съгласно посочената норма, когато органът не разполага с исканата информация, но има данни за нейното местонахождение, в 14-дневен срок от получаване на заявлението той препраща съответно заявлението, като уведомява за това заявителя. В уведомлението задължително се посочват наименованието и адресът на съответния орган или юридическо лице. Следователно процесното решение в частта по т.1 и т.2 от заявлението инкорпорира два вида волеизявление. Първото волеизявление е, че органът не разполага с исканата информация, а второто волеизявление е за уведомяване заявителя за препращането на заявлението му към КОНПИ като компетентен орган. Жалбоподателят оспорва първото волеизявление- за липса на поисканата информация у ответника, вкл. и с оглед на „нетрадиционната хипотеза“, създадена с изменението на закона, и при бездействие на законодателния орган да изпълни задължението си за избор на членове на КПК. Проверката на първото волеизявление, свързана с действителното фактическо положение, когато се оспорва отказът на сезирания орган с твърдения, че същият разполага с исканата информация, не е изключена от съдебен контрол. Да се приеме обратното би означавало, че при произволно изпращане на уведомление по чл.32, ал.1 от ЗДОИ до друго лице (което може да не е задължен субект по ЗДОИ или пък да не разполага с исканата информация), сезираният орган се освобождава от задълженията си по ЗДОИ. Подобен подход очевидно противоречи на защитената от ЗДОИ цел и би представлявал заобикаляне на закона.

Съгласно § 7, ал.2 и ал.4 от ПЗР на ЗПК, до избирането на състав на КПК, заварените при влизането в сила на закона членове на КПКОНПИ изпълняват функциите на членове на съответните комисии, като след избора на нови членове продължават мандата си като членове на КОНПИ. До избирането на нови членове на КПК досегашният изпълняващ длъжността председател на КПКОНПИ изпълнява функциите по чл. 14, ал. 1 от ЗПКОНПИ и чл. 12, ал. 1 от действащия Правилник за устройството и дейността на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество и на нейната администрация (обн., ДВ, бр. 55 от 2018 г.; изм., бр. 89 от 2018 г.) и другите вътрешни актове, приети от тази комисия, доколкото същите не противоречат на този закон, както и на възложител по Закона за обществените поръчки. (Същият е и орган по назначаването по отношение на служителите -§ 6, ал.6 .)

Следователно към момента на издаване на процесното решение при непроведен от Народното събрание избор на членове на КПК, председателят на несъществуващата след 6.10.23 г. КПКОНПИ изпълнява функциите на председател и на КПК и на КОНПИ. На второ място, по арг. от чл.14, ал.1, посочен по-горе, т.1 и т.2 от същия, председателят на Комисията: представлява Комисията, организира и ръководи дейността ѝ. Подаденото заявление за достъп до обществена информация е било адресирано до председателя на КПК и КОНПИ, като несъмнено функциите на председател, вкл. към момента се осъществяват от едно и също лице. При тази законова регламентация, волеизявлението на ответника по чл.32, ал.1 от ЗДОИ в оспореното в пределите на настоящото съдебно производство административно решение е упражнено превратно и в противоречие с действителното фактическо и правно положение. Липсата на основание за прилагане на чл.32, ал.1 от ЗДОИ обуславя наличието на отказ по т.1 и т.2 от заявлението, който е годен предмет на съдебен контрол-чл.159, т.1 от АПК. Предоставянето на правомощието по делегация на определен член на комисията не обуславя прекратяването на компетентността на председателя А. С., който изпълнява функциите на председател и на КПК, и на КОНПИ, като задължен субект по чл.3 от ЗДОИ. Заявление вх. № КПК-ДОИ-5/29.03.2024 г. на КПК е било адресирано именно до председателя на КПК и до председателя на КОНПИ.

Само за яснота следва да се посочи, че цитираните в мотивите към Решение №13787/02.08.2024 г. по адм. дело №4872/2024 г. ал.4-ал.6 на § 6 от ПЗР на ЗПК са неотнормирани към случая, защото не служителите на КПКОНПИ, съотв. на КПК и КОНПИ са задължен субект по ЗДОИ.

Най-сетне следва да се посочи, че е неоснователно възражението на ответника за нередовно заявление, поради липса на саморъчен или електронен подпис. Подписът не е сред дължимите реквизити на заявлението по чл.25 от ЗДОИ, а съгласно чл.24, ал.2 от ЗДОИ, приложим в случая, заявлението се счита за писмено и в случаите, когато е направено по електронен път на адреса на електронната поща по чл. 15, ал. 1, т. 4 или чрез платформата за достъп до обществена информация по чл. 15в. В тези случаи не се изисква подпис съгласно изискванията на Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.) и на Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги. Разгледана по същество, жалбата в допустимата ѝ част е изцяло основателна, по следните съображения:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, при условията на делегация, съгл. приложената в преписката и приета по делото като доказателство Заповед №КПК-РД-06-14/12.10.2023 г., като делегацията по арг. от чл.28, ал.2 ЗДОИ е допустима.

Решението е издадено обаче при допуснати съществени нарушения на установената форма и административнопроизводствените правила, както и в противоречие с приложимите материалноправни норми.

В грубо нарушение на установената форма в оспореното решение не са посочени никакви фактически съображения и правни основания за издаването му, както се твърди и в жалбата до съда. Вярно е, че административното решение е издадено в изпълнение на влязлото в сила решение, с която мълчаливият отказ по същото заявление е бил отменен. Дадените със съдебното решение задължителни указания по приложението на ЗДОИ са органът да се произнесе с изричен акт. Този изричен акт обаче следва да

отговаря на изискванията за форма, особено в случаите на отказ, какъвто е процесният.

Отделно от това е допуснато и недопустимо спрямо административнопроизводствените правила противоречие между диспозитива „предоставя“ и информацията, която реално е предоставена от органа. Създадена е привидност, че поисканата информация по въпросите, поставени от заявителката ѝ се дава, а в действителност е предоставена информация по само един от тях.

Оспореното решение е издадено и в противоречие с материалноправните норми.

Достъпът до обществена информация е субективно право, предоставено на физическите и юридическите лица от Конституцията - чл. 41, ал. 1 и 2, във връзка с чл. 4, ал. 1 и 3 ЗДОИ. К. законодател е този, който с оглед на значението на правото на достъп до информация за съществуването на конституционно установения ред, е формулирал същото като право на всеки. Понятието „всеки“ в чл. 41, ал. 1 от Конституцията, казва К. съд в своето решение № 7 от 4.06.1996 г. на Конституционния съд по конституционно дело № 1/1996 г., „очевидно поставя правото да се търси, получава и разпространява информация в общия контекст на комуникационните права“, т.е. на свободата на словото, което „представлява един от фундаменталните принципи, върху които се гради всяко демократично общество, и едно от основните условия за неговия напредък и за развитието на всеки човек“. Правото на всеки на достъп до информация е част от „цялостната конституционна защита на различните аспекти на процеса на свободна комуникация“. Именно поради тази същност на правото на достъп до информация К. съд изрично подчертава изключителната важност „на това да се даде възможност релевантната за управлението на обществените процеси информация да бъде достояние на всеки, който иска да я получи“.

Съгласно чл.2, ал.1 ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на

задължените по закона субекти. Според чл.9, ал.1 ЗДОИ обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна - официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия (чл.10), а служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации (чл.11). Достъпът до официална информация, която се съдържа в нормативни актове, и до друга официална информация в случаите, когато това е предвидено със закон или по решение на органа, който я е създал, се осигурява чрез обнародването им (чл.12, ал.1 и ал.2), а достъпът до официална информация извън случаите по ал.1 и 2 е свободен и се осъществява по реда на този закон. Според чл.13 ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация също е свободен и се осъществява по реда на този закон, при спазване на ограниченията по ал.2 и отчитане на хипотезите по ал.4 – случаите на надделяващ обществен интерес.

Исканата в случая обществена информация е свързана с размера на получаваните брутни възнаграждения от председателя на КПКОНПИ, сега КПК и КОНПИ и от техните членове. Тя разкрива белезите на служебна обществена информация. Настоящият съдебен състав споделя категоричното убеждение, че възнаграждението на лицата, заемащи публични длъжности не може да е скрито от обществото. Това е стандарт, освен всичко друго, свързан с прозрачността при изразходването на публични средства, от една страна, а от друга исканата информация позволява да се прецени ефикасността и ефективността при функционирането на публичните органи и повишава отчетността им пред обществото. Още повече по отношение на публични органи, създадени и призвани да се борят с корупцията в страната, при неизменното отчитане на повишеното усещане у обществото за наличието на такава, вкл. и в данните за 2024 г., публикувани от Transparency International, България е на 76-о място сред 180 страни и територии за възприятие на корупцията за 2024 г. От държавите в ЕС усещането за корупция е по-голямо

само в У.. (Огласени от българските медии-БНР, Дневник и др.).

Размерът на получаваното възнаграждение не е свързан с неприкосновеността на личността и личния живот, а е обективно съществуващ факт, като безспорно същото се определя и изплаща въз основа на нормативни и вътрешни правила. В тази насока е разпоредбата на § 1, т. 6 ДР на ЗДОИ, съгласно която „надделяващ обществен интерес“ е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3. Именно тази хипотеза е налице в конкретния случай- с исканата информация се цели, а и обективно може да се повиши прозрачността и отчетността на задължените субекти. Съгласие от засегнатите лица не следва да се търси, съответно евентуалното им несъгласие е непротивопоставимо на надделяващия обществен интерес. (В този смисъл: Решение № 778 от 18.01.2019 г. на ВАС по адм. д. № 5957/2018 г., V о.; Решение № 14608 от 30.10.2019 г. на ВАС по адм. д. № 6834/2018 г., V о.; Решение № 1518 от 5.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 7466/2017 г., V о.)

Следователно предоставянето на поисканата с въпроси 1-3 от заявлението информация (1. Какъв е размерът на основните и brutните заплати на председателя и членовете на КПКОНПИ (поотделно) до влизане в сила на законовите промени, разделили комисията на две отделни юридически лица ? Какво е основанието, на което те са определяни ? 2. Какъв е размерът на основните и brutните заплати на председателя и членовете на КОНПИ (поотделно) след 6 октомври до настоящия момент и основанието, на което тези заплати се изплащат? 3. Какъв е размерът на основните и brutните заплати на председателя и членовете на КПК след 6 октомври до настоящия момент и основанието, на което тези заплати се изплащат ?) се дължи на заявителката и следва да ѝ бъде предоставена. Съдът като съобрази изминалото продължително време от подаването на заявлението до настоящия момент, вида и обема на дължимата информация, намира, че определянето на 7-дневен срок за това е разумно и справедливо.

При този изход на спора, съответно на недопустимата част от жалбата, ответникът по принцип има право на възнаграждение за защитата му,

осъществена от юрисконсулт. Като съобрази обаче в случая, че за поисканата информация на заявителя се е наложило да води две отделни съдебни производства, многобройните пороци на оспореното решение, за които жалбата е допустима, които пък са от естество да затруднят определянето на предмета на жалбата, съдът намери, че с поведението си ответникът е дал повод за завеждане на делото, вкл и по отношение на недопустимата част от жалбата. Поради това и на основание чл.143, ал.3 от АПК разноси не му се дължат. Този извод следва и по аргумент от чл.40, ал.1, изр.2-ро от АПК.

Правото на разноси, съответно на допустимата и основателна част от жалбата е възникнало за жалбоподателя-чл.143, ал.1 от АПК, но до приключването на устните състезания по делото то не е упражнено, като не е поискано присъждането на такива-чл.81 от ГПК, вр. чл.144 от АПК.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2 и чл.174 от АПК Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ на основание чл.159, т.1 от АПК жалбата от М. Н. В. срещу Решение №КПК-ДОИ-5-8 от 28.08.24 година, издадено от П. Й.-член на КПК по делегация от председателя А. С., **в частта** по въпрос 4-ти от подаденото от жалбоподателката Заявление вх. № КПК-ДОИ- 5/29.03.2024 г. на КПК, адресирано до председателя на КПК и до председателя на КОНПИ, **И ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в същата част.

ОТМЕНЯ Решение №КПК-ДОИ-5-8 от 28.08.24 година, издадено от П. Й.-член на КПК по делегация от председателя А. С., **в частта** по въпроси от 1 до 3 включително от подаденото от М. Н. В. Заявление вх. № КПК-ДОИ- 5/29.03.2024 г. на КПК, адресирано до председателя на КПК и до председателя на КОНПИ.

ВРЪЩА делото като преписка за ново произнасяне по въпроси от 1 до 3 включително от Заявление вх. № КПК-ДОИ- 5/29.03.2024 г. на КПК,

адресирано до председателя на КПК и до председателя на КОНПИ, **В 7-ДНЕВЕН СРОК** от влизане в сила на решението и при спазване на указанията, дадени в мотивите към него.

Решението в частта на постановеното частично прекратяване е с характера на определение и може да бъде обжалвано в 7-дневен срок от съобщаването му.

В останалата му част решението е окончателно и не може да бъде обжалвано (чл.40, ал.3 от ЗДОИ), поради което се дължи изпълнението му.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи.

Ответникът дължи изпълнение на решението без оглед на влизането в сила на прекратителната част от него, която е с характера на определение.

СЪДИЯ: